

ÇOCUĞUNUZU CESARETLENDİRİN!

Çocuğunuz, evde kendine hizmet edilmesini bekleyen bir prens, anaokulunda ise şaşılacak derecede sorumluluk sahibi ise;

Bu sorunu çözmek sizin elinizde...

Pelin',in annesi hergün öğlen saatlerinde kızını almak için anaokuluna gider. Dolabın içi karmakarışıktır ve çocuklar dışarı çıkmak için acele ederler. Anne 3 yaşındaki kızını, o karma karışık dolabın içinde kendi kıyafetlerini seçerken ve hiç kimsenin yardımı olmadan ayakkabılarını ve ceketini giyip, şapkasını başına takarken görünce gözlerine inanamaz.

Oysa kızı bunu evde hiçbir zaman yapmaz, annesinin onu giydirmesini ve hazırlamasını bekler. Bu sıkça rastlanan bir durumdur. Birçok anne çocuklarının anaokulunda daha bağımsız hareket ettiklerini, evde ise hala küçük bir bebek gibi davrandıklarını görür. Bunun birçok nedeni vardır.:

ANAOKULUNDAKİ EĞİTİM

Anaokulundaki eğitim, evdeki eğitimden çok farklıdır. Bağımsızlık çocuğun seçimine kalmamıştır. Orada çocuklar bağımsız olmak için teşvik edilirler. Eğitimciler, yeni gelen çocuklara ayakkabının nasıl bağlanması gerektiğini, ceketin nasıl giyindiğini ve düğmelerin nasıl iliklendiğini, yemeğin nasıl yendiğini gösterirler. Çocuklar tek başlarına birşeyler yapmaları için cesaretlendirilirler. Çünkü bu anaokulu eğitiminin amaçlarından biridir.

Bu eğitim çocuğun kas gelişiminin iyi ve sosyal açıdan bağımsız, kendine güvenir olmasını amaçlar. Giyinemeyen bir çocuk, oynamak için dışarıya geç çıkıp, oyuna geç katılır. Oyuncaklarını toplamayan çocuğa başka oyuncaklar verilmez. Çocuğunuzun evde de böyle davranmasını ister misiniz? O zaman çocuğunuzun tek başına başardığı şeylere müdahale etmekten vazgeçin. Aksi halde, "anaokulunda bunları yapıyorsun ama..." türünden uzayıp giden sitemler hiçbir işe yaramaz.

ÇOCUĞA GÜVENMEK

Eğitimciler, çocukların yeteneklerine, kendi ana-babalarından daha çok güvenirlere. Anne-babalar çoğu zaman çocuklarının neleri başardıklarını ve başarabileceklerini bilmezler. Çocuklarını başka çocuklarla kıyaslama imkanları da yoktur. Çocukları yaşına uygun birşeyler yaptıkları zaman da şaşırırlar. Örneğin, kendi kendine giyinme, yemek yemek, sürahideki meyve suyunu bardağa dökmek, tabağı yıkamak, sofrayı kurmak, çiçekleri sulamak gibi.

Çocuğunuza güvenin ve onu cesaretlendirin. ("bunu yapabilirsin" gibi). Yaptığı ufak birşey olsa bile bu hareketini övün. Çocuğunuzdan imkansız başarmasını beklemeyin. Ufak tefek yanlışlıklar öğrenme sürecinin bir parçasıdır.

MODEL OLMAK

Çocukların, anaokuluna başlarken örnek alabilecekleri birçok yetişkin ve kendi yaş gruplarından daha büyük gruplar vardır. Anaokuluna yeni başlayan çocuklar, buradaki kişileri örnek alıp, bunlardan birçok şeyler öğrenirler. Evde de anne ve babalarını örnek alırlar. Her çocuk onların istedikleri gibi olmayı arzular. Siz çocuğunuza bu şansı tanıyın. Kendi kendine yemesine, giyinmesine, ev işlerine yardım etmesine izin verin. (örneğin, sofrayı kurmak, çamaşır makinesindeki çamaşırı getirmek gibi).

ZAMAN TANIMAK

Çocukların büyüklerden daha fazla zamana ihtiyacı vardır. Anne-babalar genellikle aceleci davranırlar çünkü yetişmeleri gereken işleri vardır. Bu nedenle çocuğun kendi kendine hazırlanmasına, yemek yemesine izin vermeyip, bu işleri kendileri üstlenirler. Oysaki bunu yaparken çocuğun kendine olan güvenini zedeleyip, gelişimini geciktirirler. Sabahları çocuğunuza 15 dakika daha fazla zaman ayırmaya çalışın. Onun tek başına yemek yemesi ve giyinmesi biraz zaman alabilir.

ÇOCUĞU KAYBETME KORKUSU

Bazı anne- babalar, çocuğun işlerini tek başına yapmasına izin vermezler, çünkü bilinçaltında ondan uzaklaşacağından korkarlar. Ne de olsa anaokulu çocuğun ailesinden uzaklaşmak ve bağımsız olmak için attığı adımdır. Bu çocuk için ne kadar hoşsa, anne ve babalar için o kadar kaygı vericidir. Size zor gelse bile çocuğunuzun işlerini biraz gevşetin. Ona yapabileceği sorumluluklar verin ve kararlara katılımını sağlayın. Yoksa çocuğunuzun kendi ayakları üzerinde durmasını geciktirirsiniz.